

ning ikke lovlig kunde ske hos ham, men at Fogden to Gange har givet Erklæring om, at Udpantningen skulde iærksettes, først den Gang, da han paategnebe Erklæringen om, at Udpantning skulde ske, og derefter ved at fremme Forretningen tiltrods for Indsigelsen fra Skyldnerens Side, tror jeg, det maa erkjendes, at disse Sager ere af den Beskaffenhed, at det er ganske naturligt, at den Udpantede ikke mener at kunne være vel tjent med Bistandning af den Mand, som allerede to Gange idetmindste har erklæret, at Skyldneren ikke havde Ret til at fremkomme med den Indsigelse, han gjorde gjældende. Jeg tror, at Forholdet stiller sig saaledes, at man maa sige, at her foreligger et særligt Tilfælde, hvori det er naturligt, at den ulovlig Udpantede benytter sig af en Sagsførers Bistand. Jeg tror ogsaa, det finder Sted i Pragis i den store Flekshed af Sager, hvor Skyldneren retter sin Paastand derhen, at Udpantningsforretningen skal ophæves som ulovlig foretaget; men naar saa er, giver den nuværende Lovgivning ikke fuldstændig Erstatning, thi den tillægger ham kun de saa Rigsdalere, som Rettsgebyret udgjør, hvorimod de 10—15 Rd., han har maattet betale sin Sagsfører, ikke erstattes. Dersom Udpantningen nu har angaaet et Beløb af 5—10 Rd., er det endelige Resultat af denne Rettsforfølgning altsaa det, at den Paagjældende, som vinder sin Sag og faar Dom for, at Udpantningen er ulovlig, til Syvende og Sidst sætter Penge til ved at gjøre sin lovlige Ret gjældende, idet han vistnok kan faae Dom for, at de 5—10 Rd., for hvilke Udpantning er gjort, skulle tilbagebetales, hvorhos han kan faae 3 Rd. i Erstatning for Rettsgebyret, men de 15 Rd. — for at nævne et Tal — som han har betalt til sin Sagsfører, blive ikke erstattede, og den hele Rettsforfølgning giver, hvad de af Thingets værende Medlemmer, der have haft med den Slags Ting, at gjøre, af egen Erfaring ville kunne bekræfte Rigtigheden af, som Resultat Summa Summarum et Minus af 2 Rd., fordi han har gjort sin lovlige Ret gjældende. Udvalget gaar imidlertid ud fra, at en Rettsforfølgning, der er stillet saaledes, at den Paagjældende, som vinder sin Sag i alle Maader, dog bliver skadelidt, maa betragtes som slet ingen Rettsforfølgning, slet ingen Retshjælp. Naar den ulovlig Udpantede er stillet saaledes, at enhver fornuftig Forretningsmand maa sige til ham: Ja, Du har Ret, men find Dig, hellere i at betale den ulovlige Udpantning, thi jeg kan ikke inlæde mig paa at procedere Sagen for Dig, saaledes som jeg maatte ønske det, uden at Sagen, selv om den vandes, vil koste langt mere, end Du kan opnaa ved Sags Anlæggelse, saa er Retshjælpen ingen, og der er da den største Opfordring for Lovgivningsmagten til at raade Bod paa denne Tingenes Tilstand ved at foreslaa Forandringer deri. Der er saa meget mere Opfordring dertil, som Retvirenten, hvad der

ogsaa tidligere er udtalt, ingen Uret lider, da han, dersom han ikke vil udsætte sig for det af Udpantningen flydende Ansvar, har den frieste Udgang til at gaa den sædvanlige Rettergangsvei. Udvalget indstiller derfor enstemmig til det høie Thing, at Indringsforslaget under Nr. 22 vedtages saaledes, som det er foreslaaet af Udvalget. — Til §. 12 har Udvalget stillet Forslag om, at de Betalingsbestemmelser, der findes i Udfæstet, skulle forhøjes noget. Udvalget maa i det Hele anse det for heldigt, om det kunde blive lidt kostbarere, end det nu er, at lade foretage Udpantning. Det hændes nu og navnlig i stort Omfang ved Betaling af Statter, at Folk lade det komme til den yderste Tid, forinden de betale deres Statter, og det særdeles lave Gebyr, som nu er fastsat for den Slags Forretninger, bidrager vistnok meget væsentlig dertil. Udvalgets Forslag gaar derfor ud paa, at der for alle Udpantningsforretninger skal betales Gebyrer saaledes som for Udlægsforretninger i Medfør af de hidtil gjældende Spørtelbestemmelser, hvilke Gebyrer ere betydelig højere end de, der nu ere fastsatte for Stattesforretninger, i alt Fald i Kjøbenhavn og i Kjøbstæderne, hvor Gebyrene for saadanne Forretninger ikke udgjøre mere end 2 Mk. 4 ø, hvilket ligefrem maa siges at friste de store Statteyndere til at holde Betalingen af deres Statter tilbage, hvorvidt den Forhøjelse, som er bragt i Forslag, vil være tilstrækkelig, skal jeg ikke have nogen Mening om, men i alt Fald er Udvalget enigt i at anse de lave Gebyrer i disse Tilfælde for uheldige. Gebyrerne for saadanne mindre Forretninger, som efter Udfæstet kunne ske ved Sognefogden, ere foreslaaede satte lidt højere end i Lovforslaget, men Udvalget har derhos foreslaaet, at Betalingen skulde være ens, hvad enten Forretningen foretages af Sognefogden eller Fogden. Udvalget har ment, det vilde være uheldigt, naar det i nogle Tilfælde tog sig saaledes ud, som om Retvirenten gik anerede Skyldneren ved at vælge den kostbarere Maade at gjøre Udpantning paa, naar han ligesaa vel kunde vælge den mindre kostbare, men dette vil falde bort, naar Gebyrerne blive satte ens. — Med Hensyn til §. 13, som angaar Udlæg uden Grundlag af Dom eller Forlig, har Udvalget troet, at man kunde gaa et Skridt videre, end foreslaaet er i Paragrafen, nemlig ved ogsaa at indrømme denne Rettsforfølgning i Tilfælde af, at en Panteobligation er udstedt i sædvanlig Form og underskrevet af to Bitterlighedsvidner, der altsaa skulle attestere Rigtigheden af Debitors Underskrift. Der haves nemlig ved denne Slags Dokumenter ikke alene den Sikkerhed, som almindelig haves ved Bitterlighedsvidners Underskrift; men hertil kommer tillige den Omstændighed, at Panteobligationen for at være gyldig skal thinglæses. Det vil høre til de meget sjældne Tilfælde, at en saalft Panteobligation thinglæses, og det er endnu sjældnere, at den bliver thinglæst, uden at den paa-